

ΛΑΘΡΑΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΟΝΟ ΣΕ ΣΑΠΙΑ ΜΥΑΛΙΑ

Άνθρωποι κνηνημένοι από τα όπλα ολοκληρωτικών καθεστώτων και αμερικανοτραφών φασιστών του ISIS. Άνθρωποι που προσπαθούν να ξεφύγουν από συνθήκες ακραίας φτώχειας. Ορμώμενοι από φόβο και ελπίδα, διασχίζουν πεζοί το Ιράν, την Τουρκία, περνούν από τον πάτο του Αιγαίου και καταλήγουν μπροστά σ' ένα συρματοπλεγματο κάπου στα Βαλκάνια. Πεινασμένοι, εξαθλιωμένοι και πλέον εγκλωβισμένοι στην Ελλάδα, οι πρόσφυγες, δεν μπορούν παρά να αποτελούν πρόβλημα για τον δυτικό «πολιτισμό».

Και είναι όντως πρόβλημα για τη δυτική κυρίαρχη κουλτούρα– όχι βέβαια γιατί θέλουν να εξισλαμίσουν την Ευρώπη ή να ρημάξουν την ήδη κατεστραμμένη ελληνική οικονομία, όπως αρέσκονται να διαδίδουν εθνικιστές και φασισταριά – αλλά γιατί με την τραγική του κατάσταση καταδεικνύουν καθημερινά τις ευθύνες και την υποκρισία κάθε ιμπεριαλιστικού φορέα.

Πρώτο παράδειγμα είναι φυσικά το NATO, το οποίο συμμετέχει στον πόλεμο τροφοδοτώντας με όπλα τους αντικρουόμενους, ενώ στέλνει το στόλο του δήθεν για να εξομαλύνει την κατάσταση. Στην πραγματικότητα, σκοπός του είναι να εμποδίσει την διέλευση των Ρώσικου στόλου και να σφραγίσει την βίαιη επαναπροώθηση των προσφύγων, λες και δεν έχουν κάθε δικαίωμα να αιτούνται άσυλο σε όποια χώρα επιθυμούν. Δεύτερο, η Ευρωπαϊκή Ένωση, συμμετέχοντας ενεργά με βομβαρδισμούς στον πόλεμο, αρχικά παρουσιάζεται φιλόδοξη απορροφώντας ένα μέρος των προσφύγων – το πιο καταρτισμένο επιστημονικά – ώστε να στελεχώσει τη βιομηχανία της με φτηνά και ικανά εργατικά χέρια κι έπειτα κλείνει τα σύνορά της αδιαφορώντας πλήρως για την τύχη των υπολοίπων. Τρίτο το ελληνικό κράτος, το οποίο όντας μέλος των προαναφερθέντων ενώσεων και αποβλέποντας και στα δικά του συμφέροντα, στηρίζει τον πόλεμο και ακολουθεί την απάνθρωπη πολιτική τους στη διαδικασία διαχείρισης των προσφύγων. Η Ελλάδα σαν χώρα υποδοχής διαχειρίζεται στρατιωτικά την κατάσταση, κλείνοντάς τους σε σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τη διαλογή τους σε πρόσφυγες και μετανάστες- ειδικευμένους και ανειδίκευτους, σαν ένα ακόμα εμπόρευμα. Παράλληλα, μη χάνοντας την ευκαιρία για κέρδος, τα ντοπια αρπαχτικά στήνουν το δικό τους επιχειρηματικό παιχνίδι και οι ΜΚΟ προσφέρουν απλόχερα τη βοήθειά τους για να πλουτίζουν με τις επιχορηγήσεις της Ε.Ε.

Η τωρινή επείγουσα κατάσταση μονιμοποιείται. Το συσσωρευμένο ανθρώπινο πλεόνασμα αυξάνεται και το στρατόπεδο των φτωχών αναπόφευκτα θα εκραγεί, με διάφορους πιθανούς τρόπους. Ο καπιταλισμός παραμένει μια παγκόσμια μηχανή θανάτου που καταστρέφει για να πουλήσει όπλα, να ξαναχωρίσει τον κόσμο σε ζώνες επιρροής, να ανοικοδομήσει. Και εμείς κινδυνεύουμε να τυφλωθούμε από τη μικροαστική ανασφάλεια και τον διάχυτο ρατσισμό. Οφείλουμε να διαλέξουμε στρατόπεδο, ή με τους φασίστες που πυρπολούν προσφυγικούς ξενώνες ή με τους αλληλέγγυους που μοιράζονται την ίδια στέγη μαζί τους. Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε στην εικόνα των προσφύγων το μέλλον, μα και το παρελθόν μας.

Ο μονόδρομος αυτός μας τάσσει αυτομάτως συμμάχους με όλους τους μετανάστες. Με αντίβαρο σε όλη αυτή τη φρίκη, την έμπρακτη αλληλεγγύη, αγωνιζόμαστε μαζί για την παύση του πολέμου, μπλοκάροντας κάθε επεκτατικό σχεδιασμό του κεφαλαίου. Διεκδικούμε μαζί το άνοιγμα των συνόρων, αρνούμενοι κάθε περιορισμό στη μετακίνηση των ανθρώπων. Υπεραπαιζόμαστε το δικαίωμά για άσυλο, χαρτιά, αξιοπρεπή διαβίωση, υγεία και εκπαίδευση χωρίς προϋποθέσεις και εναντιωνόμαστε σε κάθε προσπάθεια παρανομιμοποίησης. Παλεύουμε μαζί για μια ανάσα ελευθερίας.

Άλλωστε, η προσφυγιά δεν μας είναι ξένη. Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια απ' όταν οι ιμπεριαλιστικές διενέξεις και οι εθνικισμοί (Ελληνικός και Τούρκικος) έπνιξαν τους παππούδες μας έξω απ' τη Σμύρνη, όπου τώρα πνίγουν τους πρόσφυγες. Τότε όπως και τώρα οι στόλοι των δυτικών «συμμάχων» ήταν εκεί και κοίταγαν. Η γενοκτονία των Κούρδων μας θυμίζει τη γενοκτονία των Ποντίων. Οι καταυλισμοί στη Μακεδονία μας θυμίζουν τα μέρη που έμεναν κι οι ξεριζωμένοι Έλληνες του Πόντου και της Γεωργίας τότε... Ούτε η αλληλεγγύη μας είναι άγνωστη, 17000 Έλληνες δέχθηκαν τότε την αλληλεγγύη και τη φιλοξενία των Σύριων. Γι' αυτό όταν κοιτάμε πια τους πρόσφυγες δε λυπόμαστε βλέποντας το παρελθόν μας, αλλά σφίγγουμε τη γροθιά μας και παίνουμε θέση φυσική αλλά και πολιτική.

ΡΩΓΜΗ ΣΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ

Αυτοοργανωμένη Συλλογικότητα στο Μενίδι
rogmi-menidi.espivblogs.net